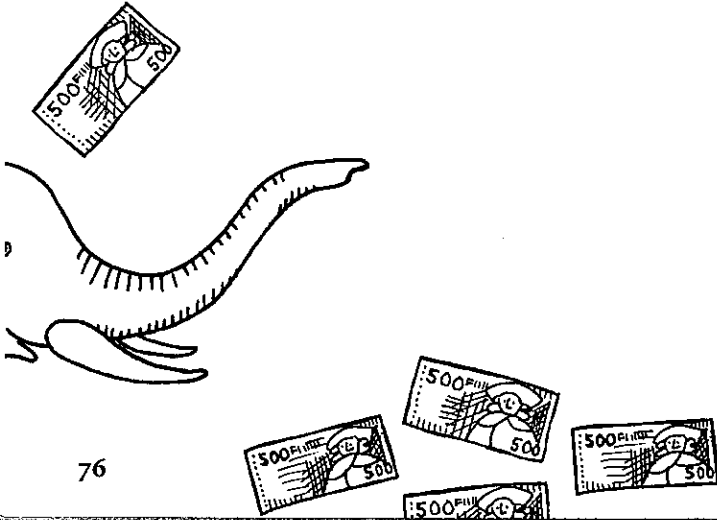

Mercedesen skulle gömmas bakom ladan.
Och nästa dag tänkte Gunilla åka i väg och köpa en flyttbuss,
som var till salu.
Hon hade varit intresserad av den en tid.
Om de skulle bli tvungna att fly skulle hela familjen med,
även Sonja, elefanten.
För det krävdes minst en buss.

76

Hinken och hundraåringen

Hinken satt utanför Ica-affären i Rottne och spanade.
Framför allt spanade han efter Bulten.
Men han spanade också efter en hundraårig gubbe,
en rödhårig kärring, en karl med hästsvans
och en silverfärgad Mercedes.

I fyra dagar hade han hållit vakt utanför affären.
Det var Chefen som gett order om det.
Chefen hade nämligen räknat ut att någon i gänget
skulle dyka upp och handla mat, för mat behövde ju
alla människor.

Hinken slöade till där han satt.
Därför lade han först inte märke till kvinnan
som körde in på parkeringen i en röd Passat.
Han spanade ju efter en silverfärgad bil.
Men när kvinnan promenerade rakt framför honom
hajade han till. Var det hon?

Han var inte säker på att det var rätt kärring.
Men hon var väldigt rödhårig och hon var i rätt ålder.

Hinken ringde genast till Chefen i Stockholm.

77

Chefen sa åt honom
att skriva ner bilens registreringsnummer.
Sedan skulle Hinken följa efter den rödhåriga.

***

Under tiden befann sig kommissarie Aronsson på ett hotell i Åseda. Där hade han varit i fyra dagar. Han hoppades på att människor skulle ringa till polisen och tipsa om var hundraåringen fanns. Men några sådana tips kom inte in. Till slut bestämde han sig för att åka hem.

Då kom plötsligt ett fax från polisen i Eskilstuna. Telefonavlyssningen av Per-Gunnar Gerdin hade gett resultat. Gerdin var ledare för den kriminella klubben *Never Again*. Aronsson hade gett order om att hans telefon skulle avlyssnas. I ett av samtalen pratade Gerdin med en ung man, troligen en av hans medarbetare. Samtalet bandades, skrevs ut och faxades till Aronsson i Åseda.

Kommissarien läste:

- Hallå, Gerdin?
- Ja, det är jag. Jag sitter utanför Ica-affären, och nyss gick en rödhårig kärring in för att handla.
- Bara kärringen? Inte Bulten? Inte någon hundraåring?
- Nä, bara kärringen, sa mannen.
- Kör hon Mercedes?
- Nja, jag hann inte se. Men det finns ingen Mercedes på parkeringen så hon måste ha kört något annat.

- Gör så här: följ efter henne i din bil och kolla vart hon tar vägen. Skriv ner registreringsnumret, och se för fan till att inte bli upptäckt.
- Och nästa gång ringer du till min andra mobil.
- Har jag inte sagt att alla jobbsamtal ska gå den vägen?
- Jo, men det är väl bara när vi gör affärer med ryssarna...
- Idiot!

Kommissarie Aronsson funderade över det han just läst. Bulten borde vara Bengt Bylund, som var medlem i *Never Again*. Och den som ringde upp Gerdin var troligen Henrik Hinken Hultén. Även dessa killar var kända av polisen. Och nu verkade det som om Hinken letade efter Bulten någonstans i Småland. Gerdin hade tydligen inte fattat att Bulten var död. Han trodde att Bulten var på flykt, tillsammans med hundraåringen. Men vem var den rödhåriga?

Aronsson suckade.

Saker och ting blev hela tiden krångligare.

Hinken trampar i klaveret

Hinken följde efter den rödhåriga in på en smal grusväg. Han körde sin egen bil, en häftig alldeles ny Ford Mustang. Grusvägen var torr och bilen framför honom körde upp en massa damm. Hinken blev därför inte upptäckt, men så försvann rökmolnet.

Hinken fick panik. Hade han tappat bort henne? Sedan kom han fram till att kärringen måste ha svängt av någonstans på vägen.

Det var ju bara att vända och leta.

Efter en kilometer fick han syn på en brevlåda och en liten väg som ledde in i skogen.

Den vägen måste hon ha tagit!

Hinken blev ivrig och trampade på gasen.

Fort gick det, och plötsligt tog vägen slut.

Hinken tvärbromsade.

Han stod på en gårdsplan, framför ett rött hus.

Om han kört ännu fortare hade han inte hunnit stanna.

Han skulle ha kört rakt in i den gamle gubben som stod där och matade en ... ELEFANT!

Hinken fumlade rätt på en revolver och vinglade ur bilen.

Han viftade runt med revolvern, kunde inte bestämma sig för vem han skulle sikta på. Förutom elefanten och gubben stod det tre personer vid verandan, en av dem var den rödhåriga kärringen.

- Upp med händerna! vrålade han.

- Upp med händerna? sa Allan.

- Inga tricks, sa Hinken.

- Tricks? sa Allan.

- Håll nu käften med dig, gubbjävel!

Var är den förbannade resväskan någonstans?

Och killen som hade ansvar för den - Bulten.

Var var Bulten?

Ingen svarade. Men Sonja tyckte att det var dags att bajsas. Hon vände bakdelen till och lättade på trycket. Bajset vällde ur rumpan.

- Fy fan, sa Hinken och tog några steg bort från sörjan. Va fan har ni en elefant för?

Fortfarande inget svar.

Just då föddes en idé i Allans hundraåriga hjärna.

Risken fanns att han skulle dö på kuppen,

men han hade i alla fall fått leva längre än de flesta.

Allan Karlsson tog ett djupt andetag.

Han log och gick rakt mot den beväpnade busen.

- Vilken himla fin pistol du har. Är den på riktigt? Får jag hålla i den?

Benny, Julius och Gunilla trodde att gamlingen hade blivit knäpp.

- Stanna, Allan! utbrast Benny.
- Ja, stanna, gubbjävel, annars skjuter jag, sa Hinken.

Men Allan fortsatte framåt. Hinken tog ett steg bakåt med revolvern riktad mot Allan. Allan blev närmare. Då gjorde busen precis det Allan hoppats på: Hinken backade ytterligare ett steg och halkade i elefantbajset! Han föll hjälplöst baklänges och landade på rygg i sörjan.

- Sitt Sonja, sitt, sa Allan.
- Åh nej! skrek Gunilla.

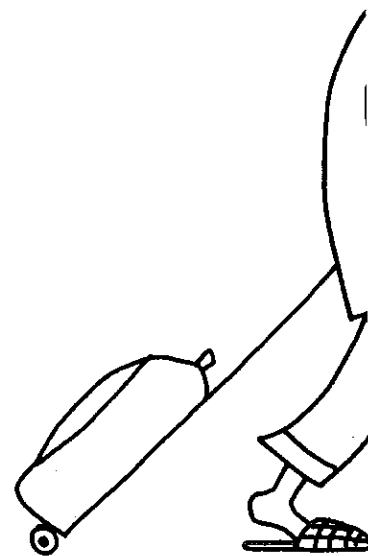
Sonja hade klart och tydligt hört Allans order. Hon gillade gamlingen, de hade blivit kompisar. Hon gjorde som Allan sa. Alltså satte sig Sonja ner. Rumpan landade på Hinken. Det hördes ett krasande ljud, och ett pip. Sedan blev det alldeles tyst.

- Där rök nummer två, sa Julius.
- Satans, jävlar, helvete, sa Gunilla.
- Usch, sa Benny.
- Här får du ett äpple, Sonja, sa Allan.

Henrik Hinken Hultén sa ingenting.

***

Chefen väntade i tre timmar på att Hinken skulle ringa. Sedan förstod han att Hinken hade trasslat till det. Chefen suckade. Allt skulle han få göra själv! Han kollade upp registreringsnumret som Hinken gett honom. Han fick fram att det handlade om en röd Volkswagen Passat. En viss Gunilla Björklund, Sjötorp, Rottne, Småland, ägde den.

Brödernas sista resa

Vännerna på Sjötorp förstod att det var hög tid att ge sig av. Den gula flyttbussen blev klar väldigt fort. Den var nu omgjord med ett stall för Sonja.

Men först måste vissa spår städas bort. Gunilla tog revolvern ur den dödes hand. Hon lade den försiktigt på verandan, där hon glömde bort den.

Sedan klädde hon sig i regnrock och gummihandskar och spolade bort bajset från busen. När Hinken var ren stoppade Benny och Julius in honom under baksätet på Mustangen, hans egen bil. Hinken borde inte ha fått plats, men nu var han ju prydligt tillplattad.

Julius Jonsson satte sig bakom ratten i Mustangen och körde i väg. Benny kom efter i Gunillas Passat. Deras plan var att köra till en öde plats där de kunde dränka Mustangen i bensin och tända på. På det sättet skulle alla ledtrådar försvinna. Men först måste de köpa en dunk med bensin.

Därför körde Julius och Benny till Braås där de stannade vid en bensinstation.

När Julius och Benny var inne i butiken kom Hinkens lillebror och hans kompisar åkande.

– Wow, kolla! sa Hinkens lillebror och pekade.

En ny Ford Mustang med en V8-motor var något mycket ovanligt i lilla Braås. Det tog inte mer än en sekund för Hinkens lillebror och hans kompisar att sno bilen. Lillebrodern satte sig bakom ratten, utan att ha en aning om att hans storebror låg tillplattad under baksätet.

– Vilken idiot! Nycklarna sitter kvar i låset, skrattade han och startade Mustangen.

* * *

Benny och Julius kom ut från butiken. De tittade sig förvånat omkring.

– Ställde jag inte Mustangen här? sa Julius.
– Jo, precis här ställde du bilen, sa Benny.
– Har vi problem nu? sa Julius.
– Nu har vi problem, sa Benny.

De satte sig båda i bilen som var kvar, den röda Passaten, och åkte tillbaka till Sjötorp.

* * *